

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 31.7.2017

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 8.8.2017 Kvi

28 -07- 2017

Praha

Čj. ČTÚ-27 143/2017-603

1

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na základě rozkladu, který podala dne 11. 4. 2017 obchodní společnost **Aston com s.r.o.**, IČO 269 15 588, se sídlem Rožmitálská 1797, 190 16 Praha 9, právně zastoupená Mgr. Janem Špačkem, advokátem, se sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. ČTÚ-76 367/2014-606/XXXII.vyř., ze dne 23. 3. 2017, vydaném ve správním řízení o návrhu obchodní společnosti Aston com s.r.o. proti obchodní společnosti **O2 Czech Republic a.s.**, IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 00 Praha 4, ve sporu o (i) uložení povinnosti obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s. zaslat v listinné podobě k rukám obchodní společnosti Aston com s.r.o. převodní (ČVOP) kódy k telefonním číslům 602514393, 602547171, 602727880, 602741483, 606705472, 606766659, 607122517, 607500076, 607708380, 721247742, 722135558, 724053334, 724131570, 724183840, 724183841, 724190790, 724293304, 724333585, 724513551, 728089021, 728155244, 728155542, 728478847, 732419682, 774430455 a umožnit obchodní společnosti Aston com s.r.o. převod těchto telefonních čísel k jinému operátorovi a (ii) určení, že výpověď účastnických smluv ze strany obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s. datovaná dnem 16. 12. 2014 doručená navrhovateli dne 17. 12. 2014 je neplatná, vydává podle § 127 odst. 1 a 4 zákona o elektronických komunikacích, po projednání v rozkladové komisi Rady Českého telekomunikačního úřadu ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. ČTÚ-76 367/2014-606/XXXII.vyř., ze dne 23. 3. 2017, se potvrzuje.
- II. Žádnému z účastníků řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Českému telekomunikačnímu úřadu (dále též „ČTÚ“) byl dne 19. 12. 2014 doručen návrh obchodní společnosti Aston com s.r.o., IČO 269 15 588, se sídlem Rožmitálská 1797, 190 16 Praha 9 (dále jen „navrhovatel“), na zahájení správního řízení proti obchodní společnosti O2 Czech Republic a.s., IČO 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 00 Praha 4 (dále jen „odpůrce“), ve věci rozhodnutí sporu, jehož předmět byl upřesněn podáním navrhovatele ze dne 27. 4. 2015. Tato změna byla schválena usnesením předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 15. 5. 2015 ve znění, kterým se navrhovatel domáhá: „(i) uložení povinnosti odpůrci zaslat v listinné podobě k rukám obchodní navrhovatele převodní (ČVOP) kódy k telefonním číslům 602514393, 602547171, 602727880, 602741483, 606705472, 606766659, 607122517, 607500076, 607708380, 721247742, 722135558, 724053334, 724131570, 724183840, 724183841, 724190790, 724293304, 724333585, 724513551, 728089021, 728155244, 728155542, 728478847, 732419682, 774430455 a umožnit navrhovateli převod těchto telefonních čísel k jinému operátorovi a (ii) určení, že výpověď účastnických smluv ze strany odpůrce datovaná dnem 16. 12. 2014 doručená navrhovateli dne 17. 12. 2014 je neplatná“.

O žádosti o vydání předběžného opatření bylo Předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnuto 1) rozhodnutím ze dne 8. 1. 2015, čj. ČTÚ-76 367/2014-606/II. vyř., kterým byla odpůrci uložena povinnost zaslat k rukám navrhovatele převodní kódy (ČVOP), k určeným telefonním číslům. Proti tomuto rozhodnutí podal odpůrce rozklad, který ovšem posléze vzal podáním ze dne 26. 1. 2015 zpět a správní orgán I. stupně řízení o rozkladu zastavil usnesením ze dne 11. 2. 2015 a 2) rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015, čj. ČTÚ-76 367/2014-606/VII. vyř., kterým byl návrh na vydání předběžného opatření v ostatních bodech zamítnut. Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel rozklad, o němž bylo rozhodnuto Radou ČTÚ rozhodnutím čj. ČTÚ-8 352/2015-603 ze dne 27. 4. 2015 tak, že se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Poté, co účastníci řízení dostali možnost se ve věci vyjádřit a na podporu svých tvrzení uvádět důkazy a dále po provedeném dokazování vydal předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutí čj. ČTÚ-

76 367/2014-606/XXII. vyř., ze dne 12. 10. 2015, kterým návrh navrhovatele v celém rozsahu zamítl, neboť nebyly splněny podmínky pro uložení povinnosti odpůrci předat navrhovateli ČVOP kódy k předmětným telefonním číslům a navrhovatel neprokázal nezbytnost vydání rozhodnutí o určení neplatnosti právního úkonu ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu.

Rozhodnutím Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. ČTÚ-79 859/2015-603 ze dne 1. 3. 2016 bylo výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 10. 2015 zrušeno, a to z důvodu, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. V rozporu se správním řádem nemá oporu ve spisovém materiálu, kdy se velká část odůvodnění opírá pouze o domněnky správního orgánu. V části odůvodnění k neplatnosti výpovědi smluv je napadené rozhodnutí zmatečné, neboť z něj jasně nevyplývá, jak správní orgán I. stupně dospěl k závěru o neprokázání nezbytnosti vydání rozhodnutí o určení neplatnosti právního úkonu ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu a v neposlední řadě nemá napadené rozhodnutí náležitosti dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když vůbec neuvádí informace o tom, jak byly vypořádány návrhy a námítky účastníků a jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí.

V rámci nového projednání dostali účastníci řízení možnost se k věci vyjádřit a na podporu svých tvrzení uvádět a předkládat důkazy. Odpůrce se ve věci obsáhle vyjádřil vyjádřením ze dne 8. 4. 2016, v němž setrval na svém procesním postoji ve věci. Navrhovatel se ve věci vyjádřil dopisem ze dne 3. 5. 2016 tak, že nemá žádné další návrhy na doplnění dokazování. Současně uvedl, že žádá, aby bylo rozhodnuto na podkladě tvrzení a důkazů, které doposud uvedl a doložil.

Po zhodnocení důkazního materiálu a právním posouzení případu vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. ČTÚ-76 367/2014-606/XXXII.vyř., ze dne 23. 3. 2017, kterým výrokem I. návrh navrhovatele v celém rozsahu zamítl a ve výroku II. žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění správní orgán I. stupně detailně zrekapituloval průběh řízení a k vlastnímu hodnocení případu zejména uvedl, že je přesvědčen o své příslušnosti, neboť se jedná o spor mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost, o čemž nemá správní orgán I. stupně pochyb. Tato skutečnost vyplývá ze souhlasných prohlášení účastníků i z evidence oznámených podnikatelů ČTÚ.

K požadavku navrhovatele na uložení povinnosti předat ČVOP kódy a umožnit převod uvedených čísel k jinému operátorovi správní orgán I. stupně uvedl následující.

Podle doložené Smlouvy bylo prokázáno, že navrhovatel byl oprávněn požádat o přenesení telefonního čísla k jinému poskytovateli služeb. Bylo prokázáno souhlasným tvrzením stran, ale i předloženou vzájemnou korespondencí identifikující konkrétní uživatele některých telefonních čísel, že odpůrce při zasílání ČVOP kódů nepostupoval v souladu

s uzavřenou Smlouvou (Všeobecnými podmínkami). Tím, že odpůrce nezaslal požadované ČVOP kódy k rukám navrhovatele na jeho adresu sídla, nesplnil svoji smluvní povinnost. Správní orgán v této souvislosti uvedl, že je třeba si uvědomit, že přenesení telefonních čísel je možné pouze za trvání smluvního vztahu, což vyplývá jak z OOP/10/10.2012-12, tak i z doložených Všeobecných podmínek, protože po jeho ukončení již není možno realizovat přenesení čísla ani na základě dříve předaných ČVOP kódů.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že ve správním řízení bylo vzato za prokázané, že doložený dopis odpůrce, označený jako Výpověď účastnických smluv ze dne 16. 12. 2014, byl doručen navrhovateli 17. 12. 2014, jak navrhovatel sám potvrdil. Výpovědní doba v délce jednoho měsíce počala běžet ode dne odeslání této výpovědi navrhovateli. Smluvní vztah mezi odpůrcem a navrhovatelem nemohl být tedy ukončen dříve než jeden měsíc po odeslání uvedené výpovědi, což mohlo být nejdříve dne 16. 1. 2015. Na základě prokázaných uvedených skutečností, pak správní orgán k žádosti navrhovatele v rámci rozhodnutí o vydání předběžného opatření čj. ČTÚ-76 367/2015-606/II.vyř. ze dne 8. 1. 2015 rozhodl v souladu s uzavřenou smlouvou o povinnosti předat ČVOP kódy přímo navrhovateli do 12 hod. dne 12. 1. 2015. Uložená povinnost předat ČVOP kódy byla správním orgánem jednoznačně stanovena za doby trvání existujícího smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem, tudíž nebyla zmařena smluvně sjednaná povinnost právě uplynutím času, tj. ukončením smluvního vztahu na základě podané výpovědi odpůrcem. Správní orgán má za jednoznačně prokázané, že smluvně sjednaná povinnost a následně uložená v rozhodnutí o předběžném opatření předat ČVOP kódy byla splněna, neboť tuto povinnost splnil odpůrce v elektronické podobě tak, že předané ČVOP kódy zaslal správnímu orgánu do jeho datové schránky, když navrhovatel neměl zpřístupněnu datovou schránku pro komunikaci s odpůrcem, a ten je zaslal obratem navrhovateli. Sám navrhovatel ve svém podání ze dne 3. 2. 2015 potvrdil, že požadované ČVOP kódy obdržel. Navrhovatel ani v rámci nového projednání věci neprokázal správnímu orgánu, že má právní titul k opětovně uplatněnému požadavku na předání ČVOP kódů k předmětným (uvedeným) mobilním telefonním číslům v souladu s uzavřenou Smlouvou, a to přesto, že byl správním orgánem v rámci pokračování ve správním řízení přípisem ze dne 11. 4. 2016 k prokázání této skutečnosti vyzván. Za situace, kdy navrhovatel ani následně neprokázal, že mu odpůrce na uvedených číslech stále poskytuje služby elektronických komunikací, má správní orgán zato, že navrhovateli k těmto telefonním číslům již neschází, resp. nebylo prokázáno, že by svědčilo právo využívat uvedená telefonní čísla.

Dále správní orgán uvedl, že má na základě tvrzení navrhovatele a odpůrce za dostatečně prokázané, že u předmětných telefonních čísel (ke kterým požaduje navrhovatel

předat ČVOP kódy) již vznikl nový smluvní vztah, ve kterém vystupuje zákazník navrhovatele v postavení účastníka, který má uzavřen smluvní vztah s novým poskytovatelem služeb elektronických komunikací (nikoliv s navrhovatelem). Není tedy naplněn základní předpoklad pro předávání ČVOP kódů, tedy že navrhovatel je v současné době k předmětným mobilním číslům ve smluvním vztahu s odpůrcem, a tudíž je oprávněn žádat v souladu s uzavřenou smlouvou po odpůrci předání ČVOP kódů k těmto uvedeným telefonním číslům. Navrhovatel podle správního orgánu neprokázal oprávněnost požadovat předání ČVOP kódů k předmětným mobilním telefonním číslům, a to ani na základě uzavřené Smlouvy (příčemž tato povinnost, předat ČVOP kódy, byla v této části již dříve podle Smlouvy splněna), či jinak, když již k těmto předmětným telefonním číslům není v právním vztahu s odpůrcem (odpůrce navrhovateli na daných číslech neposkytoval službu elektronických komunikací).

S ohledem na výše uvedené nemohl správní orgán v rámci rozhodnutí ve věci vyhovět požadavku navrhovatele na opětovné uložení povinnosti odpůrci předat navrhovateli ČVOP kódy k předmětným telefonním číslům, a to v části za situace, kdy již tato povinnost byla ke stejným telefonním číslům, na základě rozhodnutí o předběžném opatření ze dne 8. 1. 2015 prokazatelně odpůrcem splněna, a v části navrhovatel neprokázal, že je v současné době k těmto předmětným telefonním číslům stále osobou oprávněnou požadovat ČVOP.

K žádosti navrhovatele na vydání rozhodnutí o určení neplatnosti výpovědi účastnických smluv ze strany odpůrce datované dnem 16. 12. 2014 a doručené navrhovateli dne 17. 12. 2014 správní orgán I. stupně uvedl následující.

Správní orgán je příslušný i k rozhodování o žádosti o určení právního vztahu, které je zvláštním typem řízení, jak je uvedeno v § 142 správního řádu, neboť je příslušný k rozhodování sporu ve sporném řízení, jak je uvedeno výše. Jak správní orgán II. stupně v rozhodnutí o rozkladu uvedl, jde o sporné řízení, tedy nastala podmínka uvedená v § 142 odst. 2 správního řádu, ve kterém je možno otázku případné neplatnosti výpovědi Účastnické smlouvy řešit např. podle § 57 správního řádu jako předběžnou otázku, a nevydat rozhodnutí o určení právního vztahu. Jak vyplývá z předchozí části odůvodnění, není pro rozhodnutí věci tuto otázku jako předběžnou třeba řešit.

Správní orgán I. stupně se dále zabýval ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu a ustálené judikatury k § 80 o.s.ř. žádostí o určení právního vztahu, tj. o určení neplatnosti podané výpovědi v tom smyslu, zda je, či není ohroženo právo navrhovatele nebo jeho právní postavení, a zda je tedy nezbytné rozhodnutím o určení právního vztahu eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v daném právním vztahu, resp. zda je dán naléhavý právní zájem na takovém rozhodnutí, zda toto rozhodnutí může vytvořit pevný základ pro právní

vztahy účastníků sporu, či by takové rozhodnutí svými důsledky mohlo předejít budoucím sporům před správním orgánem, nebo zda je třeba posílit tímto rozhodnutím hmotně právní postavení účastníků řízení v dalších jejich právních vztazích. Správní orgán neshledal na základě vyhodnocení předložených podkladů navrhovatelem a po posouzení daného stavu, že by byl dán naléhavý právní zájem na vydání rozhodnutí o určení, a že by takové rozhodnutí svými důsledky mohlo předejít budoucím sporům vedeným před správním orgánem. Rovněž správní orgán v tomto řešeném případě neshledal, že by požadované rozhodnutí odstranilo nejistotu navrhovatele v daném právním vztahu, či by byla jeho práva ohrožena.

K tomuto závěru dospěl správní orgán I. stupně i na základě prokázané skutečnosti, jak bylo výše uvedeno, a to, že navrhovatel již nedisponuje žádnými mobilními telefonními čísly, na nichž by mu mohl odpůrce poskytovat služby elektronických komunikací. Podle správního orgánu nebyly naplněny důvody/podmínky pro vydání rozhodnutí o určení podle § 142 odst. 1 správního řádu a ve smyslu výše uvedené ustálené judikatury, tj. nebyl shledán naléhavý právní zájem k tomu, aby správní orgán řešil rozhodnutím otázku určení právního vztahu v podobě platnosti či neplatnosti úkonu výpovědi, ke které mělo údajně dojít dopisem odpůrce ze dne 16. 12. 2014.

Navíc naléhavý právní zájem navrhovatele na vydání takového rozhodnutí ve smyslu výše uvedené právní úpravy a ustáleného právního názoru k problematice žalob na určení právního vztahu nebyl v žádosti o určení právního vztahu navrhovatelem ani tvrzen, tudíž ani prokázán. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že v řízení o určení právního vztahu leží důkazní břemeno na žadateli, zde na navrhovatel, který musí prokázat, že vydání takového deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jeho práv, tj. že je dán důvod pro vydání rozhodnutí o určení. Takové rozhodnutí o určení by nezabránilo ani předpokládanému budoucímu sporu o náhradě škody, kvůli kterému se navrhovatel, jak sám uvedl, domáhal vydání tohoto rozhodnutí o určení. Rozhodovat o náhradě škody nepřísluší správnímu orgánu, ale soudu, který je navíc oprávněn posoudit otázku platnosti či neplatnosti výpovědi jako předběžnou otázku v rámci posouzení vzniku nároku na náhradu škody. Správní orgán I. stupně tak nevidí důvod, aby ve správním řízení samostatně posuzoval existenci či neexistenci právního vztahu, resp. neplatnost výpovědi podané odpůrcem, když by navíc zasahoval svým rozhodnutím do rozhodovací pravomoci soudu v rámci řízení o náhradě škody.

Vzhledem k výše uvedenému správnímu orgánu I. stupně nezbylo než o celém návrhu navrhovatele rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí, tj. návrh navrhovatele v celém rozsahu zamítnout.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal navrhovatel dne 11. 4. 2017 blanketní rozklad, který ani přes výzvu správního orgánu I. stupně k jeho doplnění v souladu se zákonem, nedoplnil.

Odpůrce se k podanému rozkladu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (tzv. autoremedura) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu.

* * *

Podle ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „*správní orgán II. stupně*“).

Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání (rozkladu), jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. A dále v souladu s ustanovením § 141 odst. 9 správního řádu odvolací orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu.

Předně správní orgán II. stupně uvádí, že navrhovatel v podaném rozkladu neuvedl žádné konkrétní námítky, kterými by odůvodnil svůj závěr, že napadené rozhodnutí shledal nezákonným či nesprávným. Z tohoto důvodu správní orgán II. stupně v souladu s ustanovením 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, pouze z hlediska zákonnosti.

Po posouzení spisové dokumentace včetně napadeného rozhodnutí správní orgán II. stupně konstatuje, že se správní orgán I. stupně řídil závazným právním názorem, který byl vyjádřen v rozhodnutí správního orgánu II. stupně čj. ČTÚ-79 859/2015-603 a postupoval v souladu s právními předpisy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, z jakého důvodu dospěl k závěru uvedenému

ve výroku napadeného rozhodnutí. Správnímu orgánu II. stupně proto nezbyvá než konstatovat, že napadené rozhodnutí je vydané v souladu se zákonem, k čemuž se blíže uvádí následující.

V rámci řízení, včetně nového projednání sporu dostali oba účastníci řízení možnost se ve věci vyjádřit a na podporu svých tvrzení uvádět důkazy. Tohoto svého práva oba účastníci využili. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí, v jehož odůvodnění nejprve detailně popsal průběh sporu včetně důkazů, které byly založeny do správního spisu. Dále se správní orgán I. stupně vyjádřil k příslušnosti projednat tento spor, kdy dospěl k závěru, že příslušným je, neboť se jedná o spor dvou osob vykonávajících komunikační činnost. Správní orgán I. stupně tento svůj závěr dostatečně odůvodnil a správní orgán II. stupně se s tímto závěrem správního orgánu I. stupně vyjádřený na straně 17 napadeného rozhodnutí ztotožňuje.

U prvního požadavku navrhovatele, tj. uložení povinnosti odpůrci předat ČVOP kódy a umožnit převod uvedených telefonních čísel k jinému operátorovi, dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že povinnost předat ČVOP kódy byla správním orgánem stanovena za trvání smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem. Tato povinnost byla následně splněna, když odpůrce ČVOP kódy zaslal v elektronické podobě do datové schránky správního orgánu, který je obratem předal navrhovateli. Jejich přijetí navrhovatel následně potvrdil. Ani v rámci nového projednání navrhovatel neprokázal, že má právní titul k opětovnému uplatnění požadavku na předání ČVOP kódů k předmětným telefonním číslům. Z tvrzení navrhovatele i odpůrce považuje správní orgán I. stupně za nesporné, že na těchto telefonních číslech odpůrce služby navrhovateli již neposkytuje. Správní orgán má tak za to, že navrhovateli již nesvědčí právo využívat předmětná telefonní čísla. Není tak naplněn základní předpoklad pro předání ČVOP kódů, a to, že navrhovatel je v současné době k předmětným mobilním číslům ve smluvním vztahu s odpůrcem.

K tomuto správní orgán II. stupně uvádí, že opatření obecné povahy č. OOP/10/10.2012-12, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností telefonních čísel, zajišťuje, aby mohl účastník požádat o přenesení telefonního čísla po celou dobu poskytování služby, tj. až do konce trvání smluvního vztahu, resp. do ukončení poskytování služby. Žádost o změnu poskytovatele služby může být uplatněna pouze v době trvání smluvního vztahu mezi opouštěným poskytovatelem služby a účastníkem, tedy v době poskytování služby na daném telefonním čísle (např. výpovědní lhůta), přičemž musí být dodrženy lhůty podle článku 5 (viz OOP/10/10.2012-12, str. 7, 9).

Ze správního spisu vyplývá (z doplnění rozkladu ze dne 12. 11. 2015, vyjádření navrhovatele ze dne 27. 4. 2015), že na předmětných číslech odpůrce navrhovateli služby již neposkytuje, tedy je třeba se ztotožnit se závěrem správního orgánu I. stupně o tom, že v řízení nebylo prokázáno, že navrhovateli svědčí právo využívat uvedená telefonní čísla. Navíc, jak správní orgán I. stupně správně poznamenal, povinnost předat ČVOP kódy k předmětným telefonním číslům byla již v průběhu vedeného řízení splněna, což potvrdil i sám navrhovatel podáním ze dne 3. 2. 2015.

Správní orgán II. stupně konstatuje, že tyto závěry správního orgánu I. stupně mají oporu v právních předpisech, vyplývají ze správního spisu a logicky na sebe navazují. Z tohoto důvodu správnímu orgánu II. stupně nezbyvá, než se plně ztotožnit se závěrem správního orgánu I. stupně v tom, že požadavku navrhovatele nelze vyhovět, neboť tento byl již ke stejným telefonním číslům splněn a současně nebylo v řízení prokázáno, že navrhovatel je oprávněnou osobou ČVOP kódy požadovat.

K druhému požadavku navrhovatele o určení neplatnosti výpovědi účastnických smluv ze strany odpůrce datované dne 16. 12. 2014 dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že neshledal, že by byl dán naléhavý právní zájem na vydání rozhodnutí o určení, a že by takové rozhodnutí svými důsledky mohlo předejít budoucím sporům vedeným před správním orgánem. Správní orgán I. stupně rovněž neshledal, že by požadované rozhodnutí odstranilo nejistotu navrhovatele v daném právním vztahu, či by byla jeho práva ohrožena. Naléhavý právní zájem na vydání požadovaného rozhodnutí nebyl dle správního orgánu I. stupně v žádosti navrhovatele ani tvrzen. Vydání požadovaného rozhodnutí by nezabránilo ani předpokládanému budoucímu sporu o náhradu škody. Správní orgán I. stupně tak nevidí důvod, aby samostatně posuzoval existenci či neexistenci právního vztahu, resp. neplatnost výpovědi podané odpůrcem, když by svým rozhodnutím zasahoval do rozhodovací pravomoci soudu v rámci řízení o náhradě škody.

Správní orgán II. stupně k této části rozhodnutí uvádí, že správní orgán I. stupně odstranil vady, které mu byly vytknuty rozhodnutím správního orgánu II. stupně ze dne 1. 3. 2016. Správní orgán I. stupně uvedl důvody, které jej vedly k přijatému závěru, a to konkrétně, že naléhavý právní zájem nebyl tvrzen a současně by řešení této otázky nevedlo k předejití budoucích sporů ani by neodstranilo nejistotu daného právního vztahu. Současně správní orgán I. stupně vyhodnotil tvrzení navrhovatele, že se rozhodnutí domáhá kvůli budoucímu sporu o náhradu škody (viz vyjádření navrhovatele ze dne 27. 4. 2015) jako závažné pro posouzení naléhavosti vydání požadovaného rozhodnutí, neboť je zcela nepochybné, že v případě náhrady škody je otázka oprávněnosti a řádnosti podání výpovědi smlouvy příslušný soud oprávněn posoudit jako otázku předběžnou. Tato skutečnost je tedy

stěžejní pro posouzení důvodů, resp. podmínek pro vydání rozhodnutí o určení. S právním posouzením daného případu správním orgánem I. stupně se správní orgán II. stupně plně ztotožňuje, neboť přijatý závěr je zcela v souladu s doporučením poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 5. 10. 2012, judikaturou (viz citace v napadeném rozhodnutí na str. 21) a odpovídá i právní úpravě.

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že napadené rozhodnutí je v souladu s právním názorem správního orgánu II. stupně vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 1. 3. 2016, kdy napadené rozhodnutí již neobsahuje vytýkané vady, je v souladu s doporučením poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 5. 10. 2012, judikaturou i právní úpravou. K tomu správní orgán II. stupně poznamenává, že odůvodnění napadeného rozhodnutí objasňuje závěr přijatý správním orgánem I. stupně, kdy text odůvodnění tvoří logicky uspořádaný celek a poskytuje oporu výroku rozhodnutí.

Pro stručnost svého odůvodnění správní orgán II. stupně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje bez toho, že by mu cokoli vytkl, příp. jej po obsahové stránce významně doplnil.

Vzhledem k tomu, že výrok I. napadeného rozhodnutí týkající se uplatněného nároku je třeba považovat za správný, je třeba jako správný hodnotit i výrok II. týkající se nepřiznání náhrady nákladů řízení, neboť odpovídá ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, a náhradu nákladů řízení navrhovatelé nepřiznává s ohledem na jeho neúspěch ve věci a současně náhradu nákladů řízení nepřiznává ani odpůrci, neboť mu žádné náklady řízení nevznikly.

Správnímu orgánu II. stupně není známa a ani ze spisového materiálu nevyplývá skutečnost, že by odpůrci, jako účastníku, který byl v řízení o rozkladu zcela úspěšný, vznikly v rámci řízení o rozkladu náklady ve smyslu ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, z tohoto důvodu se náhrada nákladů rozkladového řízení ani jedné ze stran nepřiznává.

S odkazem na shora uvedené správní orgán II. stupně přezkum napadeného rozhodnutí postupem podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu uzavírá konstatováním, že v rozhodování správního orgánu I. stupně neshledal žádná pochybení, a z tohoto důvodu bylo nutné napadené rozhodnutí postupem dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu jako souladné se zákonem potvrdit.

Po posouzení věci správní orgán II. stupně v souladu se shora citovanými závěry a v souladu se svým oprávněním podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o včasném rozkladu navrhovatele rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 107 odst. 10 zákona o elektronických komunikacích nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu